

Forfatter: Larsen, Thøger

Titel: Vaardagen

Citation: Larsen, Thøger: "Vaardagen", i Larsen, Thøger: *Fire digtsamlinger 1904-1912*, udg. af Lotte Thyrring Andersen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1995, s. 77. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenthfiredigt-shoot-workid63764/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fire digtsamlinger 1904-1912

Dækkes en Stund din sidste Bræm
af vor Maanes usalige Ørke,
kaster Døds skyggen sig frem
som et Styrt af det yderste Mørke.

O – gribende Aftensol,
ømt vækker du Lyst, som gruer!
O – gribende Aftensol,
Havskyggen og Natten truer.

Mure lyser i rødlig Fred,
som fortabt i hellige Minder,
Afskedsmilet paa Graadens Bred,
Lykkens Svaghed, idet den svinder.

Sol, du maner med varsomt Skær
Tidernes Sorg og Sødme af Jorde –
Ildhavens Aftensker
i vor Stjernes sildige Fjorde!

Guldbølgerne til mig gaar,
snorligeste Vej de strømme,
Hulk af Skønhed, der snart forgaar,
Blødsriben af gyldne Drømme.

Vaardagen

Til Side er nu strøgen
Skydækkets Gyldenkjøl
og Jordens Krop lagt nøgen
for Dagens vilde Sol.

I heftig Glans og Skygge
om Solen tykt sig vælter

de svære Bølgerygge
af Lød og alt, som smelter.

Vor Jord i nøgen Rundhed
undfanger Nytids Grøde,
imens den muldne Sundhed
fordøjer alt, som døde.

Som Sang og dybe Drømme
af Lyst, kun Sol kan lindre,
går Magnetismens Strømme
igennem Klodens Indre.

Helt ned i Urtids Krypter
naar Nuets Lykkeøver
til Mineralers Dybder,
hvor Brontosaurus sover.

Et hedit og heftigt Jordgys,
et Bjærg, hvis Lava flyder,
en Glorie af Nordlys
om Isens Ørkendyder –

Det er jo Livets Floder,
som syder, svulmer, klemmer
i Eva, Dyrrets Moder,
der nyder og fornemmer.

Hun, som i glemte Tide
i Himlens aabne Rum
sprang ud af Adams Side,
af Solens hede Slum.

O Moder Jord, hvis Bølger
blev kolde, trods din Jagen!
Dig Maaneliget følger,
en dunkel Sten i Dagen.

Men al din Ve du glemmer
i disse Timers Ild,
og alle Sjæles Stemmer
skaar ud i Lovsang vild.

Fra Luften daler Lyden
om Mænd, der Mulden harver,
og mod Befrugtningsfryden
skaar Følelser og Farver.

Hvad er nu tusind Mile?
Hvad er nu tusind Aar?
O Menneske, du smile
de Døgne, du har Vaar!

Jorden

Der snurrer en Klode saa tæt og saa tyk
med tunge urolige Havn paa Ryg,
med ildstrammet Muld imod Tyngde og Tryk.

Beboet af Væsner med Tand og med Tørn,
med Næb og med Kloer, med Negle og Horn,
med Lyster paa Lur under Løv, under Korn.

Beboet, saa Knoldene kryber om Land,
beboet i Luft og i Havenes Vand,
beboet, saa det stænker med Fisk over Strand.

Jeg synger dig, Jorden, en Lovsang paany,
jeg gæler, beruset af Grøde og Gry,
jeg kukker i Lunden og smægter mod Sky.